

Stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (přepřacované znění)

[COM(2016) 270 final – 2016/0133 (COD)]

Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o Agentuře Evropské unie pro azyl a o zrušení nařízení (EU) č. 439/2010

[COM(2016) 271 final – 2016/0131 (COD)]

Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o zřízení systému Eurodac pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování (nařízení (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států), za účelem identifikace neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti a o žádostech orgánů pro vymáhání práva členských států a Evropskému o porovnání údajů s údaji systému Eurodac pro účely vymáhání práva (přepřacované znění)

[COM(2016) 272 final – 2016/0132 (COD)]

(2017/C 034/24)

Zpravodaj: **José Antonio MORENO DÍAZ**

Konzultace	Rada Evropské unie, 15/06/2016
Právní základ	Článek 304 Smlouvy o fungování Evropské unie [COM(2016) 270 final – 2016/0133 (COD)], [COM(2016) 271 final – 2016/0131 (COD)], [COM(2016) 272 final – 2016/0132 (COD)]
Odpovědná specializovaná sekce	Zaměstnanost, sociální věci, občanství
Přijato ve specializované sekci	27/09/2016
Přijato na plenárním zasedání	19/10/2016
Plenární zasedání č.	520
Výsledek hlasování (pro/proti/zdrželi se hlasování)	215/1/4

1. Závěry

1.1. EHSV se domnívá, že je s ohledem na dodržování práv pronásledovaných osob nutné účinně a účelově reformovat společný evropský azylový systém a zlepšit legální cesty vstupu do Evropské unie.

1.2. V souladu s tím by měl být navržen skutečný společný a povinný systém pro všechny členské státy, který by harmonizoval veškeré vnitrostátní právní předpisy nebo, pokud to není možné, by měl být alespoň zaveden společný systém vzájemného uznávání rozhodnutí o azylu mezi všemi členskými státy EU, který by umožnil skutečný společný evropský azylový systém.

1.3. EHSV v každém případě pozitivně hodnotí navržený cíl zlepšit a urychlit v zájmu větší účinnosti řízení o určení, ale domnívá se, že je třeba vyjasnit a zahrnout ochranná ustanovení týkající se otázek řízení, individuálního řešení žádostí, zachování diskrečních ustanovení, zachování lhůty zániku povinnosti převzetí ze strany členského státu, práv žadatelů a omezení korekčního přidělovacího mechanismu.

1.4. Je nezbytné zajistit soulad ustanovení navrhovaných v nařízení se stávajícími ustanoveními v této oblasti a se souvisejícími opatřeními, jež Komise hodlá provést jako součást zásadní změny společného evropského azylového systému, a také soulad s ostatními politikami Unie.

1.5. Všechny členské státy musí být odpovědné za to, že žadateli budou poskytnuty podrobné aktuální informace o řízeních vyplývajících z dublinského systému v souladu s požadavky stanovenými v článku 4.

1.6. Musí být zaručena zásada proporcionality, aby se podpořila skutečná udržitelnost systému, pokud jde o rychlý přístup žadatelů k řízení o azylu a kapacitu správních orgánů členských států pro uplatňování systému.

2. Souvislosti

2.1. Dne 6. dubna 2016 zveřejnila Komise sdělení, ve kterém konstatuje, že koncepce a uplatňování společného azylového systému, zejména ustanovení dublinského systému, mají nedostatky, a definuje pět prioritních oblastí za účelem zlepšení této situace.

2.2. Komise navrhuje reformu společného evropského azylového systému s cílem vytvořit spravedlivější, efektivnější a udržitelnější systém prostřednictvím změny současného nařízení (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu.

2.3. Komise uvádí, že dublinský systém nebyl koncipován k zaručení udržitelného, spravedlivého a účinného sdílení odpovědnosti v souvislosti s žadateli o mezinárodní ochranu v celé EU. Takzvaný „dublinský systém“ nefunguje řádně ani homogenním způsobem: zkušenosti z posledních let ukázaly, že v případě masivních migračních proudů musí omezený počet členských států posoudit většinu žádostí o mezinárodní ochranu, což někdy vede k nárůstu nedodržování pravidel Evropské unie týkajících se azylu.

2.4. Za účelem zmírnění těchto nedostatků Komise navrhuje změnu nařízení s těmito cíli:

- posílit efektivitu tohoto systému určením jediného členského státu příslušného k posouzení žádostí o mezinárodní ochranu,
- odrazovat od zneužívání azylového systému a předcházet druhotnému přesunu žadatelů v rámci EU,
- vytvořit spravedlivější systém sdílení prostřednictvím korekčního mechanismu, který automaticky zjistí, zda se určitý členský stát potýká s neúměrným množstvím žádostí o azyl,
- objasnit povinnosti žadatelů o azyl v Evropské unii a důsledky nesplnění těchto povinností,
- změnit nařízení o Eurodacu tak, aby se přizpůsobilo změnám dublinského systému a zajistilo jeho správné uplatňování,
- posílit mandát Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (EASO) zřízením Agentury Evropské unie pro azyl.

3. Analýza

3.1. Kritéria dublinského systému navržená k určení příslušnosti členského státu

V současném nařízení (EU) č. 604/2013 se obecné kritérium nejčastěji používá k určení přemístění týká dokladů a místa vstupu, což vede k rozsáhlému převzetí odpovědnosti ze strany členských států na vnější hranici. Údaje uvedené v systému Eurodac a Vízovém informačním systému (VIS) přijímá většina členských států jako doklady, ale v některých případech se nepovažují za dostatečný důkaz.

V návrhu se kritérium určení členského státu uplatní pouze jednou a článek 9 stanoví, že žadatel musí podat žádost v prvním členském státě vstupu bez ohledu na to, zda šlo o neoprávněný vstup nebo o oprávněný pobyt. Kritéria pořadí popsaná v článcích 10 až 17 zachovávají podobná ustanovení:

3.1.1. **Nezletilé osoby:** návrh reformy zachovává zavedená hlediska, ale pouze pro nezletilé osoby bez doprovodu, které žádají o mezinárodní ochranu.

3.1.2. **Rodinní příslušníci:** návrh rozšiřuje definici rodinných příslušníků dvěma způsoby: rozšiřuje ji o sourozence a zohledňuje rodiny, které vznikly před příjezdem do členského státu, ne však nezbytně v zemi původu, jak stanoví nařízení Dublin III. Obě hlediska mají zásadní význam a zdůrazňujeme především situace opuštěnosti, které fakticky vznikají v souvislosti s tím, že sourozenci nejsou považováni za rodinné příslušníky, a jež mají často dopad na nezletilé osoby bez doprovodu, jejichž jediným rodinným poutem v členském státě jsou sourozenci.

3.1.3. **Povolení k pobytu nebo víza:** návrh zachovává příslušnost členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v případech vydání těchto dokumentů, ale zavádí hlediska, která upřesňují kritéria příslušnosti.

3.1.4. **Neoprávněný vstup skrze členský stát:** návrh vypouští ustanovení týkající se zániku příslušnosti po uplynutí dvanácti měsíců ode dne, kdy došlo k překročení hranice, jež k tomu není určena.

3.1.5. **Diskreční ustanovení:** návrh omezuje příslušnost členských států a stanoví pouze možnost, aby se členský stát stal příslušným pro žádost o mezinárodní ochranu, pro kterou není příslušným státem, na základě rodinných vztahů nezahrnutých do definice rodinných příslušníků.

3.1.6. Co se týče závislých osob, nedošlo v návrhu k žádným změnám; pokud je tedy žadatel z důvodu svého těhotenství či nedávného narození dítěte, vážné nemoci, vážného postižení nebo vysokého věku závislý na pomoci svého dítěte, sourozence nebo rodiče oprávněně pobývajícího na území některého členského státu, nebo pokud jsou tyto osoby závislé na pomoci žadatele, členské státy s nimi žadatele znovu sjednotí nebo sloučí za předpokladu, že tyto rodinné vazby existovaly již v zemi původu a toto dítě, sourozenec, rodič nebo žadatel jsou schopni se o závislou osobu postarat a vyjádří tuto skutečnost písemně.

3.2. Řízení o určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu

3.2.1. Cílem návrhu reformy dublinského nařízení je vytvořit spravedlivější a udržitelnější systém, který zjednoduší řízení a zvýší jeho účinnost, ale zaváděné změny nejsou vždy zaměřeny na dosažení tohoto cíle.

Článek 3 návrhu reformy zavádí analýzu kritérií přípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu před určením příslušného členského státu, aniž by došlo k posouzení přítomnosti rodinných příslušníků v jiném členském státě nebo potřeb nezletilých osob.

Kritérii přípustnosti, která mohou být předem posouzena, jsou bezpečná třetí země, první země azylu, bezpečná země původu a nevymezený právní pojem *hrozba pro bezpečnost*.

Návrh zavádí změny týkající se lhůt, které významně zkracuje, a urychluje řízení o přijetí zpět.

3.2.2. Reforma vypouští případy týkající se zániku příslušnosti ze současného článku 19 (pokud žadatel dobrovolně opustí území EU na dobu nejméně tří měsíců nebo je vyhoštěn). To znamená, že tentýž členský stát bude příslušný k posouzení veškerých žádostí, které předloží určitá osoba, i když se na delší dobu vrátila do své země původu, její osobní a rodinná situace se v tomto mezidobí změnila nebo se významně změnila podmínky tohoto členského státu.

3.3. Procesní záruky a dodržování základních práv během řízení týkajícího se určení příslušného členského státu

3.3.1. **Právo na informace:** čl. 6 odst. 1 posiluje právo žadatelů o mezinárodní ochranu účastníků se řízení týkajícího se určení příslušného členského státu na informace a upřesňuje informace, které je třeba poskytnout.

3.3.2. **Právo na účinný opravný prostředek:** článek 27 reformy stanoví povinnost, aby bylo oznámení rozhodnutí o přemístění do příslušného členského státu zasláno žadateli neprodleně a písemně a aby jej informovalo o možnosti se proti danému rozhodnutí odvolat, a článek 28 zaručuje odkladný účinek odvolání proti rozhodnutím o přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu a stanoví pro toto přezkumné řízení lhůty, i když příliš krátké (pouze sedm dnů pro využití opravného prostředku).

3.3.3. **Právo na svobodu pohybu a zadržení žadatelů účastníků se řízení týkajících se určení příslušného členského státu:** článek 29 návrhu snižuje lhůty pro řízení v případě, že byl žadatel zadržen, na polovinu. Stejně tak snižuje lhůtu pro uskutečnění přemístění nebo v opačném případě pro propuštění na svobodu ze šesti týdnů na čtyři týdny.

3.4. Povinnosti a sankce

3.4.1. Návrh výslovně zavádí povinnosti pro žadatele o mezinárodní ochranu:

- předložit žádost o mezinárodní ochranu v první zemi, přes kterou neoprávněným způsobem vstoupil, nebo v zemi, kde má povolen oprávněný pobyt,
- co nejdříve předložit veškeré informace a podklady, nejpozději během pohovoru ohledně určení příslušného státu, a spolupracovat s orgány členského státu pověřeného určením příslušného členského státu,
- být přítomen a k dispozici orgánům členského státu, který provádí určení příslušného členského státu,
- dodržet přemístění do příslušného členského státu.

3.4.2. V případě porušení povinností stanoví článek 5 neúměrné procesní následky a následky související s přijetím, které jsou v rozporu s normami současných směrnic o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (směrnice 2013/32/EU) a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (směrnice 2013/33/EU) a s Listinou základních práv Evropské unie:

- V případě, že žádost nebude podána v členském státě, v němž je žadatel oprávněn pobývat, nebo v členském státě, přes který neoprávněným způsobem vstoupil, bude žádost posouzena prostřednictvím zrychleného řízení podle čl. 31 odst. 8 směrnice 2013/32/EU. Uvedený článek však nebere tento případ v úvahu, což znamená rozšíření případů, ve kterých se uplatní řízení, jež v praxi znamená snížení lhůt při posuzování podstaty žádosti, snížení záruk a větší obtíže při určování zranitelných profilů v takových krátkých lhůtách. To je obzvláště významné s ohledem na povinnost, kterou stanoví čl. 24 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, a to nepoužít zrychlené řízení v případě obzvláště zranitelných žadatelů.
- Zohlední se pouze informace a dokumentace předložené do okamžiku pohovoru o určení příslušného členského státu. Za účelem prokázání rodinných vazeb je však v mnoha případech nezbytné předložit příslušné důkazy, které se mohou zpozdít.
- Vyloučení podmínek přijetí stanovených v člácích 14 až 19 směrnice 2013/33/EU v kterémkoli jiném členském státě: mezi tyto podmínky přijetí, které by byly vyloučeny, patří školní docházka nezletilých osob (článek 14 směrnice 2013/33/EU), což je v jasném rozporu s právem na vzdělávání nezletilých osob (články 14 a 24 Listiny základních práv), zdravotní péče přesahující nutnou a neodkladnou péči (článek 19 směrnice 2013/33/EU) nebo přiměřená životní úroveň, která dotýkným zaručí živobytí a ochranu jejich tělesného a duševního zdraví (článek 17 směrnice 2013/33/EU).

- Vylučuje se možnost odvolat se proti zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu v případě žadatelů, jimž již byla zamítnuta a kteří se přemístili do jiného členského státu (čl. 20 odst. 5 návrhu). Tímto ustanovením může být porušen článek 46 směrnice 2013/32/EU a článek 47 Listiny základních práv.

3.5. *Korekční přidělovací mechanismus*

Vzhledem k možnému nepoměru v počtu žádostí, které jednotlivé členské státy přijmou na základě výše uvedených kritérií, se ustaví korekční mechanismus. Pro určení uvedené situace se v souladu s HDP a počtem obyvatel vypočítá referenční hodnota počtu žádostí a znovuusídlených osob, které každý členský stát může přijmout. Pokud dojde k překročení 150 % této hodnoty, automaticky se aktivuje korekční mechanismus, který přesune žadatele o mezinárodní ochranu z tohoto členského státu (využívajícího mechanismus) do jiných členských států (států přidělení), jež jsou vystaveny menší zátěží.

3.6. *Posílení systému Eurodac*

Návrh Komise zahrnuje přizpůsobení systému Eurodac a jeho cílem je zlepšit systém vytvořený v roce 2000 za účelem sestavení a využívání evropské databáze, v níž jsou registrovány otisky prstů žadatelů o mezinárodní ochranu a různých kategorií nelegálních emigrantů. Tento systém má usnadnit uplatňování dublinského nařízení tím, že umožní určit, který členský stát byl prvním místem vstupu žadatele o mezinárodní ochranu do EU. Očekává se možnost rozšířit oblast působnosti a zahrnout a uchovávat údaje týkající se osob pocházejících ze třetích zemí, které nejsou žadateli o mezinárodní ochranu a neoprávněně pobývají v EU.

3.7. *Nový mandát pro Agenturu EU pro azyl*

Komise navrhuje upravit mandát úřadu EASO s cílem usnadnit fungování společného evropského azylového systému a dublinského nařízení.

Komise zvažuje přeměnu Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu rozšířením jeho mandátu za účelem rozšíření jeho funkcí a dohledu nad účinným uplatňováním společného evropského azylového systému.

4. *Konkrétní doporučení*

4.1. *Nezletilé osoby bez doprovodu*

Ustanovení jsou v rozporu s „nejlepším zájmem nezletilého“, neboť existuje mnoho případů nezletilých osob bez doprovodu, které se z různých důvodů nedostanou k řízení o mezinárodní ochraně, a nezaručují ani posouzení jejich jednotlivých potřeb.

4.2. *Neoprávněný vstup skrze členský stát*

Vypuštění ustanovení o zániku příslušnosti po dvanácti měsících od překročení hranice, jež k tomu není určena, se jeví jako vzdání se od jednoho z prioritních cílů reformy, to jest zaručit udržitelné sdílení odpovědnosti a spravedlivější systém. Vypuštění zániku nezaručí zmíněnou spravedlnost pro členské státy, které leží na vnější hranici.

4.3. *Diskreční ustanovení*

4.3.1. EHSV nesouhlasí s omezením ustanovení pouze na případy rodinných vazeb odlišných od definice členů rodiny, neboť je zásadní vzít v úvahu, že v některých členských státech může dojít nejen ke kvantitativním selháním (z důvodu počtu žadatelů o mezinárodní ochranu), ale také k selháním kvalitativním, která mají dopad na otázky související s účinným uplatňováním směrnice 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, pokud jde o přístup žadatelů o mezinárodní ochranu k azylovému řízení, informace a poradenství, procesní záruky a zvláštní řízení pro osoby, které jej potřebují. Přepracované znění směrnice 2013/33/EU o podmínkách přijímání rovněž obsahuje společné normy, které žadatelům o mezinárodní ochranu zajistí srovnatelné životní podmínky ve všech členských státech a plné dodržování jejich základních práv.

4.3.2. Mohou nastat situace, kdy určitý členský stát nebude schopen zajistit ustanovení obsažená v uvedených směrnici, a proto je nezbytné zachovat znění nařízení Dublin III, pokud jde o rozhodnutí jakéhokoli členského státu přistoupit k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, která mu bude předložena, i když mu toto posouzení nepřísluší.

4.3.3. Stejně tak je třeba zohlednit skutečnost, že řada žadatelů o mezinárodní ochranu trpí vážnou nemocí a/nebo vážným postižením a nemá rodinné vazby v žádném členském státě: kvůli konkrétním okolnostem ale nemohou být – ze zdravotních důvodů – přesunuti do příslušného členského státu, což vede ke vzniku jejich závislosti na členském státě, ve kterém podali svou žádost o mezinárodní ochranu. Tyto případy je třeba zahrnout do nového návrhu znění diskrečních ustanovení.

4.3.4. Je nezbytné zachovat převzetí odpovědnosti z humanitárních nebo kulturních důvodů s cílem zaručit péči žadatelům o mezinárodní ochranu z řad obzvláště zranitelných osob v souladu s ustanoveními směrnice 2013/32/EU a odlišný přístup při posuzování jejich konkrétní situace.

4.4. Řízení o určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu

4.4.1. Posouzení (bez předchozí analýzy) přítomnosti rodinných příslušníků v jiném členském státě nebo potřeb nezletilých osob, které vyústí v nepřijetí žádosti o mezinárodní ochranu, může být v rozporu s právem na rodinný život uznaným v článku 7 Listiny základních práv EU a článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech.

4.4.2. Automatické uplatňování pojmů bezpečné třetí země, první země azylu, bezpečné země původu a právního pojmu hrozba pro bezpečnost může vést k diskriminaci na základě státního občanství nebo trasy útěku. V případě bezpečné země původu nebo hrozby pro bezpečnost stanoví čl. 3 odst. 3 kromě toho použití zrychleného řízení. Toto zrychlené řízení v žádném případě nemůže v důsledku zkrácení lhůt ohrozit procesní záruky. Rovněž nemůže odstranit aspekt jednotlivého posuzování těchto žádostí o mezinárodní ochranu, což by bylo v rozporu s čl. 10 odst. 3 písm. a) směrnice 2013/32/EU.

4.4.3. Článek 33 návrhu nezavádí žádné zlepšení, pokud jde o předávání informací o zranitelných případech, zdravotní situaci a dalších zvláštnostech žadatelů, kteří budou přesunuti, mezi členskými státy, navzdory tomu, že jde o jeden z největších nedostatků zaznamenaných při uplatňování dublínského systému v praxi.

4.4.4. Ustanovení týkající se zániku příslušnosti, pokud žadatel dobrovolně opustí EU na dobu delší než tři měsíce nebo je vyhoštěn, může vést k situacím, ve kterých nebudou zohledněny rodinné vztahy vzniklé v zemi původu po podání první žádosti o mezinárodní ochranu v EU, nebo k tomu, že v okamžiku podání druhé žádosti nebudou v příslušném členském státě zajištěny podmínky přijetí a řízení, které při podání první žádosti byly splněny.

4.5. Procesní záruky

4.5.1. Pokud jde o právo na informace, ustanovení o předávání informací prostřednictvím informačního letáku nezohledňuje skutečnost, že ve většině členských států tento leták obsahuje pouze obecné informace podané v jazyce, který je pro žadatele jen málo srozumitelný nebo nesrozumitelný. Tyto informace je vždy třeba poskytnout během pohovoru.

4.5.2. Co se týče práva na účinný opravný prostředek, myslíme si, že tento opravný prostředek se nesmí omezovat pouze na tři uvedené případy, neboť to by omezovalo přístup k účinné právní ochraně:

- riziko nelidského či ponižujícího zacházení v příslušném členském státě z důvodu selhání azylového systému,
- rozhodnutí o přemístění na základě kritérií týkajících se nezletilých osob (článek 10), rodiny (články 11, 12 a 13) a závislých osob (článek 18),
- rozhodnutí o převzetí odpovědnosti za posouzení (nikoli přemístění), pokud se neuplatnila kritéria týkající se rodiny.

4.5.3. Pokud jde o právo na svobodu pohybu a možnost zadržení žadatelů účastnících se řízení týkajících se určení příslušného členského státu, nepřináší omezení doby zadržení (dva týdny) nic nového ohledně toho, v jakých výjimečných případech má být zadržení nařízeno. Jelikož samotná Komise zaznamenala v jednotlivých státech různou praxi, bylo by vhodné stanovit jasná a přesná kritéria pro použití zadržení jen ve výjimečných případech a posouzení nezbytnosti a přiměřenosti tohoto prostředku.

4.6. *Korekční přidělovací mechanismus*

4.6.1. Použití tak vysokého kritéria, jako je 150 % kapacity dotčeného členského státu, může ohrozit podmínky přijetí a řízení pro žadatele o mezinárodní ochranu, kteří se již v tomto státě nacházejí, dokud není dosaženo tohoto čísla. Pokud se na základě kritérií stanovila kapacita pro přijetí, zdá se logické aktivovat mechanismus při překročení této kapacity a nečekat na dosažení 150 %. Aby byl tento mechanismus účinný, mělo by se navíc přidělení vztahovat na všechny, kteří jsou způsobilí žádat o azyl, bez ohledu na zemi původu.

4.6.2. Tento mechanismus se uplatní před určením příslušného členského státu, které následně provede členský stát, do něhož byli žadatelé přiděleni. To znamená, že poté, co byl žadatel o mezinárodní ochranu přesunut z členského státu využívajícího mechanismus do členského státu přidělení, může být opět přesunut do třetího členského státu, kde se nacházejí jeho rodinní příslušníci, což přispívá k neefektivnosti systému a většímu zpoždění, co se týče přístupu k řízení o určení statusu mezinárodní ochrany.

4.6.3. Protože se navíc jedná o automatický mechanismus, nezohledňují se individuální okolnosti žadatelů o mezinárodní ochranu ani zvláštní potřeby, jako jsou zranitelné situace, v jejichž důsledku nemusí být přemístění do členského státu přidělení doporučitelné.

4.6.4. Korekční mechanismus nebere v úvahu žadatele o mezinárodní ochranu, kteří přišli před vstupem této reformy v platnost, a přidělení se nevztahuje na žadatele, kteří nebyli přijati před uplatněním kritérií pro určení příslušného členského státu podle článku 3, a na žadatele, kteří přišli před dosažením 150 % kapacity. To vše může pozměnit konečný cíl tohoto mechanismu a mít jen omezený dopad na sdílení odpovědnosti za posuzování žádostí a na přijímání.

4.6.5. Možnost, že se členské státy z tohoto korekčního mechanismu vymaní zaplacením určité částky za každého žadatele o mezinárodní ochranu, který nebyl na jejich území přidělen, může vést k diskriminačním situacím a umožnit, aby si členské státy na základě náboženství, etnické příslušnosti nebo státního občanství zvolily, které žadatele o mezinárodní ochranu na svém území přijmou, a které ne.

4.7. *Systém Eurodac*

S ohledem na citlivost obsažených údajů, zejména v souvislosti s žadateli o mezinárodní ochranu a důvěrností řízení, musí být veškeré úvahy týkající se úpravy nařízení odůvodněny nezbytností a přiměřeností přijatých opatření.

4.8. *Mandát Agentury EU pro azyl*

EHSV souhlasí se zvažovanými návrhy, neboť od zahájení činnosti úřadu EASO nedošlo ke splnění daných očekávání. Považujeme za nezbytné posílit a rozvinout v novém návrhu úlohu fóra pro konzultace organizací, které v současnosti existuje a jehož oprávnění jsou v praxi omezená. Budoucí agentura se musí opírat o informace od těchto organizací a o činnost, kterou provádějí v jednotlivých členských státech, aby mohla sledovat správné zavedení společného evropského azylového systému a jeho uplatňování.

V Bruselu dne 19. října 2016.

předseda
Evropského hospodářského a sociálního výboru
Georges DASSIS